

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 912/2014**av den 23 juli 2014****om upprättande av en ram för hanteringen av det ekonomiska ansvaret i samband med tvistlösning mellan investerare och stat vid tvistlösningsorgan som föreskrivs i internationella avtal där Europeiska unionen är part**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 207.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Sedan Lissabonfördraget trädde i kraft ingår utländska direktinvesteringar i förteckningen över frågor som omfattas av den gemensamma handelspolitiken. Enligt artikel 3.1 e i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) har unionen exklusiv befogenhet när det gäller den gemensamma handelspolitiken och kan vara part i internationella avtal som innefattar bestämmelser om utländska direktinvesteringar.
- (2) Investeringskyddsavtal kan innehålla en mekanism för tvistlösning mellan investerare och stat som ger investerare från ett tredjeland rätt att väcka talan mot en stat där de gjort en investering. Tvistlösning mellan investerare och stat kan leda till att ekonomisk ersättning måste betalas ut. Dessutom kommer sådana eventuella mål oundvikligen att medföra avsevärda kostnader för att förvalta skiljeförfarandet och kostnader för försvar i målet.
- (3) Det internationella ansvaret för den behandling som är föremål för tvistlösning följer fördelningen av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna. Det innebär att unionen i princip ansvarar för att avge svaromål vid talan om överträdelse av bestämmelserna i ett avtal som omfattas av unionens exklusiva befogenhet, oberoende av om det är unionen eller en medlemsstat som gett den aktuella behandlingen.
- (4) I unionens avtal bör utländska investerare beviljas en lika hög skyddsnivå som unionens investerare ges enligt unionsrätten och i de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar, men inte en högre skyddsnivå. I unionens avtal bör det säkerställas att unionens lagstiftningsbefogenheter och rätt att reglera respekteras och skyddas.
- (5) När unionen i egenskap av juridisk person har det internationella ansvaret för den behandling som getts, är det enligt internationell rätt unionen som förväntas betala den eventuella ersättning som fastställts i skiljedomen och stå för kostnaderna vid en eventuell tvist. Det belopp som unionen enligt skiljedomen döms att betala kan dock härröra från en behandling från unionens eller en medlemsstats sida. Det vore följaktligen oskäligt om det belopp som fastställts i skiljedomen och kostnaderna för skiljeförfarandet skulle betalas ur unionens budget när det är en behandling från en medlemsstats sida, utom i de fall den aktuella behandlingen krävs enligt unionsrätten. Det är därför nödvändigt att i unionsrätten fördela det ekonomiska ansvaret mellan unionen själv och den medlemsstat som är ansvarig för behandlingen på grundval av kriterier som fastställs genom denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 23 juli 2014.

- (6) Europaparlamentet har i sin resolution av den 6 april 2011 om den framtida EU-politiken för internationella investeringar uttryckligen efterlyst inrättandet av den mekanism som föreskrivs i denna förordning. Dessutom har rådet i sina slutsatser av den 25 oktober 2010 om en samlad politik för internationella investeringar begärt att kommissionen ska utreda frågan.
- (7) Det ekonomiska ansvaret bör ligga hos den som är ansvarig för den behandling som befunnits vara oförenlig med bestämmelserna i avtalet. Unionen bör därför själv ha det ekonomiska ansvaret när det är någon av unionens institutioner, organ, kontor eller byråer som gett behandlingen i fråga. När det är en medlemsstat som gett behandlingen bör den medlemsstaten ha det ekonomiska ansvaret. När medlemsstaten handlar på ett sätt som krävs enligt unionsrätten, exempelvis genom att införliva ett direktiv som unionen antagit, bör unionen dock själv ha det ekonomiska ansvaret i den mån behandlingen krävs enligt unionsrätten. Denna förordning bör också föreskriva möjligheten att enskilda mål kan gälla såväl en medlemsstats behandling som en behandling som krävs enligt unionsrätten, och den bör omfatta alla åtgärder som medlemsstaterna respektive unionen vidtar. I sådana fall bör medlemsstaten och unionen ha det ekonomiska ansvaret för en behandling som endera parten har gett.
- (8) Unionen bör alltid vara svarande när en tvist uteslutande rör behandling från unionens institutioners, organs, kontors eller byråers sida, så att unionen har det potentiella ekonomiska ansvaret till följd av tvisten i enlighet med ovan nämnda kriterier.
- (9) Om en medlemsstat har det potentiella ekonomiska ansvaret till följd av en tvist, är det skäligt och lämpligt att denna medlemsstat är svarande för att försvara sin behandling av investeraren. De arrangemang som fastställs i denna förordning syftar till att säkerställa att unionens budget och unionens icke-finansiella resurser inte ens tillfälligt belastas av kostnader som uppstår i samband med tvisten eller eventuell ersättning som den berörda medlemsstaten döms att betala.
- (10) Medlemsstaterna kan ändå föredra att unionen är svarande i denna slags tvist, t.ex. med anledning av dess tekniska sakkunskap. Medlemsstaterna bör därför kunna avböja att vara svarande utan att det påverkar deras ekonomiska ansvar.
- (11) För att säkerställa att unionens intressen kan skyddas i tillräcklig utsträckning, är det under exceptionella omständigheter väsentligt att unionen själv är svarande i tvister som gäller behandling från en medlemsstats sida. De omständigheterna gäller endast i de fall när tvisten även gäller behandling som unionen gett, när det framgår att medlemsstatens behandling krävs enligt unionsrätten och när en närbesläktad talan om liknande behandling har väckts mot unionen inom Världshandelsorganisationen (WTO), när en panel har inrättats och talan avser samma specifika rättsfråga samt när det är nödvändigt att säkerställa en enhetlig argumentation i WTO-fallet.
- (12) I de fall där unionen är svarande i mål som berör en medlemsstats åtgärder bör kommissionen driva sitt försvar på ett sätt som skyddar den berörda medlemsstatens ekonomiska intressen.
- (13) Beslut som rör frågan om huruvida det är unionen eller en medlemsstat som ska vara svarande bör fattas inom ramen för denna förordning. Det är lämpligt att kommissionen omedelbart underrättar Europaparlamentet och rådet om hur denna ram tillämpas.

- (14) Denna förordning bör fastställa vissa arrangemang för skiljeförfaranden vid tvister som gäller behandling från en medlemsstats sida. Dessa arrangemang bör syfta till att tvisten hanteras på bästa möjliga sätt, samtidigt som det säkerställs att den skyldighet till lojalt samarbete som avses artikel 4.3 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) uppfylls och den berörda medlemsstatens intressen försvaras och skyddas.
- (15) Ett mycket nära samarbete bör föreskrivas för de fall då unionen är svarande, med snabb underrättelse om varje betydelsefullt steg i förfarandet, tillhandahållande av relevanta handlingar, täta samråd och deltagande i delegationen vid förfarandet.
- (16) När en medlemsstat är svarande är det lämpligt att den, i enlighet med skyldigheten till lojalt samarbete enligt artikel 4.3 i EU-fördraget, håller kommissionen underrättad om hur målet fortskrider, och i synnerhet säkerställer läglig information om alla viktiga steg i förfarandet, tillhandahållande av relevanta handlingar, täta samråd och deltagande i delegationen vid förfarandet. Det är också lämpligt att kommissionen ges tillräckliga möjligheter att identifiera varje rättsfråga eller varje annan fråga av intresse för unionen som uppkommit genom tvisten.
- (17) Utan att föregripa skiljeförfarandets utfall bör en medlemsstat närsomhelst kunna åta sig det ekonomiska ansvaret i det fall ersättning behöver betalas ut. I sådana fall bör medlemsstaten och kommissionen kunna komma överens om periodisk betalning av kostnaderna och om betalningen av eventuell ersättning. Att medlemsstaten åtar sig detta ansvar innebär inte att den anser att anspråket är välgrundat. Kommissionen bör i sådana fall kunna anta ett beslut som tvingar medlemsstaten att betala kostnaderna. Om skiljedomstolens utslag innebär att unionen får sina kostnader ersatta, bör kommissionen se till att eventuell förskottsbetalning av kostnader återbetalas till den berörda medlemsstaten omgående.
- (18) I vissa fall kan det vara lämpligt att få till stånd en förlikning för att undvika kostsamma och onödiga skiljeförfaranden. Det är nödvändigt att fastställa ett förfarande för sådan förlikning. Ett sådant förfarande bör göra det möjligt för kommissionen att, med användning av granskningsförfarandet, lösa en tvist som berör unionens ekonomiska ansvar genom förlikning då detta ligger i unionens intresse. Om målet också gäller behandling som en medlemsstat har gett, är det lämpligt att unionen endast kan lösa en tvist om en förlikning inte skulle medföra några ekonomiska eller budgetära konsekvenser för den berörda medlemsstaten. I sådana fall bör kommissionen och den berörda medlemsstaten ha ett nära samarbete och samråda med varandra. Det bör stå medlemsstaten fritt att närsomhelst lösa tvisten genom förlikning, under förutsättning att den tar det fulla ekonomiska ansvaret och att den eventuella förlikningen följer unionsrätten.
- (19) Om unionen enligt skiljedomen har dömts att betala ersättning bör denna betalas utan dröjsmål. Kommissionen bör vidta åtgärder för betalningen av sådan ersättning, såvida inte en medlemsstat redan har åtagit sig det ekonomiska ansvaret.
- (20) Kommissionen bör ha ett nära samråd med den berörda medlemsstaten i syfte att komma överens om hur det ekonomiska ansvaret ska fördelas. Om kommissionen fastställer att en medlemsstat har ansvaret men medlemsstaten inte godtar detta bör kommissionen betala den ersättning som fastställts i skiljedomen, men bör även rikta ett beslut till medlemsstaten i vilket den kräver att medlemsstaten betalar beloppen i fråga till unionens budget, tillsammans med tillämplig ränta. Den ränta som ska betalas bör vara den som fastställs enligt artikel 78.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾. Artikel 263 i EUF-fördraget kan tillämpas i de fall när en medlemsstat anser att beslutet inte följer kriterierna i denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

- (21) Unionens budget bör täcka de utgifter som uppkommer till följd av avtal som innehåller bestämmelser om utländska direktinvesteringar där unionen är part och som innehåller bestämmelser om tvistlösning mellan investerare och stat. Om en medlemsstat har det ekonomiska ansvaret enligt denna förordning bör unionen antingen kunna samla in den berörda medlemsstatens bidrag först, innan den verkställer betalningen av utgifterna i fråga, eller först verkställa betalningen av utgifterna i fråga och låta den berörda medlemsstaten ersätta dem i efterhand. Båda dessa budgetmekanismer bör vara möjliga, beroende på vad som är genomförbart, särskilt med tanke på tidsaspekten. För båda mekanismerna bör den berörda medlemsstatens bidrag eller återbetalningar behandlas som interna inkomster avsatta för särskilda ändamål i unionens budget. De anslag som härrör från dessa interna inkomster avsatta för särskilda ändamål bör inte bara täcka utgifterna i fråga utan bör också kunna användas för att fylla på de andra delar av unionens budget varifrån de ursprungliga anslagen togs för att verkställa betalningen av utgifterna enligt den andra mekanismen.
- (22) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen ges genomförandebefogenheter.
- (23) De genomförandebefogenheter som rör artiklarna 9.2, 9.3, 13.1, 14.8, 15.3 och 16.3 bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (24) Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av beslut om att unionen är svarande i enlighet med artikel 9.2, eftersom det i sådana fall är nödvändigt att unionen tar över försvaret, men detta fortfarande bör omfattas av medlemsstaternas kontroll. Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av beslut om tvistlösning genom förlikning i enlighet med artikel 15.3, eftersom dessa beslut på sin höjd får en tillfällig påverkan på unionens budget, eftersom det kommer att krävas att den berörda medlemsstaten åtar sig det ekonomiska ansvar som tvisten kan komma att ge upphov till, och eftersom förordningen innehåller detaljerade kriterier för när en sådan förlikning är godtagbar.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Utan att det påverkar den befogenhetsfördelning som fastställs genom EUF-fördraget är denna förordning tillämplig på tvistlösning mellan investerare och stat till följd av ett avtal där unionen är part, eller där unionen och dess medlemsstater är parter, och som har inletts av en kärande från ett tredjeland. I synnerhet får antagandet och tillämpningen av denna förordning inte påverka den befogenhetsfördelning som fastställs genom fördragen, däribland när det gäller behandlingen från medlemsstaternas eller unionens sida som en kärande väcker talan mot inom ramen för tvistlösning mellan investerare och stat till följd av ett avtal.
2. Kommissionen ska för kännedom offentliggöra och uppdatera en förteckning över de avtal som omfattas av denna förordning i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

- a) *avtal*: varje internationellt avtal som innehåller bestämmelser om utländska direktinvesteringar där unionen är part eller unionen och dess medlemsstater är parter och som innehåller bestämmelser om tvistlösning mellan investerare och stat,

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- b) *kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till*: avgifter och kostnader för skiljedomstolen samt skiljedomsinstitutet och kostnader för ombud och utgifter för vilka kändanden beviljats ersättning av skiljedomstolen, såsom kostnader för översättning, kostnader för rättslig och ekonomisk analys samt övriga relevanta kostnader som rör skiljeförfarandet,
- c) *tvist*: en kändandes talan gentemot unionen eller en medlemsstat till följd av ett avtal och som kommer att avgöras i en skiljedomstol,
- d) *tvistlösning mellan investerare och stat*: en mekanism som föreskrivs i ett avtal och enligt vilken en kändande kan väcka talan mot unionen eller en medlemsstat,
- e) *medlemsstat*: en eller flera av Europeiska unionens medlemsstater,
- f) *berörd medlemsstat*: den medlemsstat som har gett den behandling som påstås vara oförenlig med avtalet,
- g) *ekonomiskt ansvar*: en skyldighet att betala ett penningbelopp som en skiljedomstol beslutat om eller som överenskommit som en del av en förlikning, inklusive de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till,
- h) *förlikning*: en överenskommelse mellan å ena sidan unionen eller en medlemsstat, eller båda, och å andra sidan en kändande, där kändanden godtar att inte driva sin talan vidare i utbyte mot ett penningbelopp eller en annan åtgärd än betalning av pengar, inbegripet när förlikningen stadfästs i en skiljedom,
- i) *skiljedomstol*: varje person eller organ som genom ett avtal utsetts att avgöra en tvist mellan investerare och stat,
- j) *kändande*: varje fysisk eller juridisk person som till följd av ett avtal kan väcka talan vid ett organ för tvistlösning mellan investerare och stat, eller en fysisk eller juridisk person till vilken kändandens anspråk enligt avtalet lagligen har överlåtits,
- k) *unionsrätten*: EUF-fördraget, EU-fördraget samt alla de unionsrättsakter som avses i artikel 288 andra, tredje och fjärde styckena i EUF-fördraget och de internationella avtal där unionen är part eller unionen och dess medlemsstater är parter; endast i denna förordning ska *unionsrätten* inte innebära investeringsskyddsbestämmelserna i avtalet,
- l) *krävs enligt unionsrätten*: behandling där den berörda medlemsstaten endast skulle ha kunnat undvika den påstådda överträdelsen av avtalet genom att bortse från en skyldighet enligt unionsrätten, till exempel när det inte finns något utrymme för eget omdöme eller skön i fråga om de resultat som ska uppnås.

KAPITEL II

FÖRDELNING AV DET EKONOMISKA ANSVARET

Artikel 3

Fördelningskriterier

1. Det ekonomiska ansvar som följer av en avtalstvist ska fördelas i enlighet med följande kriterier:
 - a) Unionen ska ha det ekonomiska ansvaret till följd av behandling från unionens institutioners, organs, kontors eller byråers sida.

- b) Den berörda medlemsstaten ska ha det ekonomiska ansvaret till följd av behandling från den medlemsstatens sida.
- c) Genom undantag från led b ska unionen ha det ekonomiska ansvaret till följd av behandling som en medlemsstat gett när behandlingen i fråga krävdes enligt unionsrätten.

Trots vad som sägs i första stycket led c gäller att om den berörda medlemsstaten måste handla enligt unionsrätten för att åtgärda en tidigare akts oförenlighet med unionsrätten, ska den medlemsstaten vara ekonomiskt ansvarig såvida inte denna tidigare akt krävdes enligt unionsrätten.

2. När så föreskrivs i denna förordning ska kommissionen anta ett beslut om den berörda medlemsstatens ekonomiska ansvar i enlighet med kriterierna i punkt 1. Europaparlamentet och rådet ska underrättas om ett sådant beslut.
3. Trots vad som sägs i punkt 1 i denna artikel ska den berörda medlemsstaten ha det ekonomiska ansvaret när
- a) den har åtagit sig det potentiella ekonomiska ansvaret i enlighet med artikel 12, eller
- b) den når en förlikning i enlighet med artikel 15.
4. Trots vad som sägs i punkt 1 i denna artikel ska unionen ha det ekonomiska ansvaret när unionen är svarande i enlighet med artikel 4.

KAPITEL III

HANDLÄGGNING AV TVISTER

AVSNITT 1

Tvister som gäller behandling från unionens sida

Artikel 4

Behandling från unionens sida

1. Unionen ska vara svarande när tvisten gäller behandling från unionens institutioners, organs, kontors eller byråers sida.
2. Om kommissionen mottar en begäran om samråd från en kärke eller ett tillkännagivande där en kärke uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande i enlighet med ett avtal, ska den omedelbart underrätta Europaparlamentet och rådet.

AVSNITT 2

Tvister som gäller behandling från en medlemsstats sida

Artikel 5

Behandling från en medlemsstats sida

Detta avsnitt ska tillämpas vid tvister som helt eller delvis gäller behandling från en medlemsstats sida.

*Artikel 6***Samarbete och samråd mellan kommissionen och den berörda medlemsstaten**

1. Enligt den princip om lojalt samarbete som avses i artikel 4.3 i EU-fördraget ska kommissionen och den berörda medlemsstaten vidta alla nödvändiga åtgärder för att försvara och skydda unionens och den berörda medlemsstatens intressen.
2. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska inleda samråd om hanteringen av tvister i enlighet med denna förordning, med beaktande av eventuella tidsfrister som fastställs i denna förordning och i det berörda avtalet, och ska utbyta information med varandra när det är relevant för handläggningen av en tvist.

*Artikel 7***Begäran om samråd**

1. Om kommissionen mottar en begäran om samråd från en kärende i enlighet med ett avtal, ska den omedelbart underrätta den berörda medlemsstaten. Om en medlemsstat har underrättats om eller har mottagit en begäran om samråd, ska den omedelbart underrätta kommissionen.
2. Företrädare för den berörda medlemsstaten och kommissionen ska ingå i unionens delegation vid samråden.
3. Den berörda medlemsstaten och kommissionen ska omedelbart förse varandra med för målet relevanta upplysningar.
4. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om varje sådan begäran om samråd.

*Artikel 8***Tillkännagivande om avsikt att inleda ett skiljeförfarande**

1. Om kommissionen mottar ett tillkännagivande där en kärende uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande i enlighet med ett avtal, ska den omedelbart underrätta den berörda medlemsstaten. När en kärende uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande gentemot unionen eller en medlemsstat, ska kommissionen inom 15 arbetsdagar från mottagandet av tillkännagivandet underrätta Europaparlamentet och rådet om kärandens namn, de bestämmelser i avtalet som påstås ha kränkts, den berörda ekonomiska sektorn, den behandling som påstås strida mot avtalet och det ersättningsbelopp som krävs.
2. Om en medlemsstat mottar ett tillkännagivande där en kärende uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande, ska den omedelbart underrätta kommissionen.
3. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om varje sådant tillkännagivande om avsikt att inleda ett skiljeförfarande.

*Artikel 9***Svarande**

1. Den berörda medlemsstaten ska vara svarande, utom i något av följande fall:
 - a) Kommissionen har efter samråd enligt artikel 6 fattat ett beslut i enlighet med punkt 2 eller 3 i den här artikeln inom 45 dagar efter att ha underrättats eller mottagit det tillkännagivande som avses i artikel 8.
 - b) Medlemsstaten har efter samråd enligt artikel 6 skriftligen bekräftat för kommissionen att den inte avser att vara svarande inom 45 dagar efter att ha underrättats eller mottagit det tillkännagivande som avses i artikel 8.

Om någon av de situationer som avses i led a eller b inträffar, ska unionen vara svarande.

2. Kommissionen får, på grundval av en fullständig, välavvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang som tillhandahålls medlemsstaterna, genom genomförandeakter i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 22.2 besluta att unionen ska vara svarande, om någon eller några av följande omständigheter är tillämpliga:

a) Unionen skulle bära hela eller åtminstone en del av det potentiella ekonomiska ansvaret till följd av tvisten i enlighet med kriterierna i artikel 3.

b) Tvisten gäller även behandling från unionens institutioners, organs, kontors eller byråers sida.

3. Kommissionen får, på grundval av en fullständig, välavvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang som tillhandahålls medlemsstaterna, genom genomförandeakter i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3, besluta att unionen ska vara svarande, om en liknande behandling har tagits upp i en närbesläktad talan mot unionen i WTO, om det har inrättats en panel och talan avser samma specifika rättsfråga och om det är nödvändigt att säkerställa en enhetlig argumentation i WTO-fallet.

4. När kommissionen handlar i enlighet med denna artikel, ska den se till att unionens försvar skyddar den berörda medlemsstatens ekonomiska intressen.

5. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska omedelbart efter att ha underrättats eller mottagit det tillkännagivande som avses i artikel 8 inleda samråd i enlighet med artikel 6 om hur målet ska hanteras i enlighet med den här artikeln. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska se till att eventuella tidsfrister i avtalet hålls.

6. När unionen är svarande i enlighet med punkterna 2 och 5, ska kommissionen samråda med den berörda medlemsstaten om varje inlägga eller yttrande före färdigställande och inlämning därav. Företrädare för den berörda medlemsstaten ska på egen begäran och på medlemsstatens bekostnad ingå i unionens delegation vid förhandlingarna och kommissionen ska vederbörligen beakta medlemsstatens intressen.

7. Kommissionen ska omedelbart underrätta Europaparlamentet och rådet om eventuella tvister där denna artikel har tillämpats och om hur detta har gjorts.

Artikel 10

Skiljeförfaranden när en medlemsstat är svarande

1. Om en medlemsstat är svarande, ska denna i enlighet med artikel 6 i alla faser av tvisten, inbegripet en eventuell ogiltigförklaring, ett eventuellt överklagande eller en eventuell översyn,

a) i tid förse kommissionen med relevanta handlingar med anknytning till förfarandet,

b) i tid underrätta kommissionen om alla viktiga steg i förfarandet och på begäran inleda samråd med kommissionen för vederbörligt beaktande av varje rättsfråga eller varje annan fråga av intresse för unionen som uppkommer genom tvisten och som kommissionen har identifierat i en icke bindande, skriftlig analys som har tillhandahållits den berörda medlemsstaten, och

c) på kommissionens begäran och på dess egen bekostnad tillåta att företrädare för kommissionen ingår i den delegation som företräder medlemsstaten.

2. Kommissionen ska förse medlemsstaten med relevanta handlingar med anknytning till förfarandet, för att säkerställa ett så effektivt försvar som möjligt.
3. Så snart en skiljedom meddelas, ska medlemsstaten informera kommissionen. Kommissionen ska informera Europaparlamentet och rådet.

Artikel 11

Skiljeförfaranden när unionen är svarande

1. Följande bestämmelser ska i enlighet med artikel 6 tillämpas under hela skiljeförfarandet där unionen är svarande i alla tvister där en medlemsstat kan komma att bära hela eller en del av det potentiella ekonomiska ansvaret:
 - a) Kommissionen ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att försvara och skydda den berörda medlemsstatens intressen.
 - b) Den berörda medlemsstaten ska ge kommissionen allt nödvändigt bistånd.
 - c) Kommissionen ska förse den berörda medlemsstaten med relevanta handlingar som anknyter till förfarandet, hålla medlemsstaten underrättad om alla viktiga steg i förfarandet och i alla händelser inleda samråd med medlemsstaten när den berörda medlemsstaten begär detta, för att säkerställa ett så effektivt försvar som möjligt.
 - d) Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska förbereda sitt försvar i nära samarbete med varandra.
 - e) Unionens delegation vid förfarandet ska omfatta kommissionen och företrädare för den berörda medlemsstaten, om inte den berörda medlemsstaten meddelar kommissionen att den har för avsikt att inte ingå i unionens delegation vid förfarandet.
2. Kommissionen ska regelbundet informera Europaparlamentet och rådet om utvecklingen av de skiljedomsförfaranden som avses i punkt 1.

Artikel 12

Den berörda medlemsstatens åtagande av ett potentiellt ekonomiskt ansvar när unionen är svarande

När unionen är svarande i en tvist där en medlemsstat kan komma att bära hela eller en del av det potentiella ekonomiska ansvaret, får den berörda medlemsstaten närsomhelst åta sig ett potentiellt ekonomiskt ansvar till följd av skiljeförfarandet. För detta ändamål får den berörda medlemsstaten och kommissionen ingå överenskommelser om bl.a.

- a) mekanismer för periodisk betalning av de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till,
- b) mekanismer för betalning av eventuella belopp till följd av domar mot unionen.

KAPITEL IV

FÖRLIKNING VID TVISTER DÄR UNIONEN ÄR SVARANDE

Artikel 13

Förlikning vid tvister som gäller behandling från unionens sida

1. Om kommissionen anser att det ligger i unionens intresse att få till stånd en förlikning vid en tvist som uteslutande gäller behandling från unionens sida, får den anta en genomförandeakt för att godkänna förlikningen. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3.

2. Om en förlikning potentiellt innebär andra åtgärder än betalning av ett penningbelopp, gäller de relevanta förfarandena för sådana åtgärder.

Artikel 14

Förlikning vid tvister som gäller behandling som en medlemsstat helt eller delvis har gett där unionen vill ingå förlikning

1. Om unionen är svarande i en tvist som gäller behandling som en medlemsstat helt eller delvis har gett och kommissionen anser att det ligger i unionens ekonomiska intresse att få till stånd en förlikning, ska kommissionen först samråda med den berörda medlemsstaten i enlighet med artikel 6. Medlemsstaten får också inleda sådana samråd med kommissionen.

2. Om kommissionen och den berörda medlemsstaten samtycker till förlikning, ska den berörda medlemsstaten sträva efter att nå en överenskommelse med kommissionen om de inslag som är nödvändiga i förhandlingarna och genomförandet av förlikningen.

3. När unionen är svarande i en tvist där en medlemsstat skulle ådra sig ekonomiskt ansvar och där unionen inte riskerar något ekonomiskt ansvar, får endast den berörda medlemsstaten ingå förlikning i tvisten i enlighet med artikel 15.

4. När unionen är svarande i enlighet med artikel 9.1 b, får kommissionen efter samråd enligt artikel 6.1 besluta att ingå förlikning, om en sådan ligger i unionens ekonomiska intresse. När kommissionen beslutar detta, ska den tillhandahålla en fullständig, välavvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang där unionens ekonomiska intressen framgår.

5. När unionen är svarande i en tvist i enlighet med artikel 9.2 som endast innebär ekonomiskt ansvar för unionen och där ingen medlemsstat riskerar något ekonomiskt ansvar, får kommissionen besluta att ingå förlikning.

6. När unionen är svarande i en tvist i enlighet med artikel 9.2 som innebär ekonomiskt ansvar för unionen och en medlemsstat, får kommissionen inte ingå förlikning utan den berörda medlemsstatens samtycke. Den berörda medlemsstaten får lägga fram en fullständig analys av den föreslagna förlikningens konsekvenser för landets ekonomiska intressen. Om en medlemsstat inte samtycker till förlikning, får kommissionen ändå besluta att ingå förlikning, under förutsättning att denna förlikning inte har några ekonomiska eller budgetmässiga konsekvenser för den berörda medlemsstaten på grundval av en fullständig, välavvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang, varvid medlemsstatens analys ska beaktas och unionens och den berörda medlemsstatens ekonomiska intressen påvisas. I detta fall ska artikel 19 inte tillämpas.

7. Villkoren för förlikning enligt punkterna 4, 5 och 6 ska inte innefatta andra åtgärder av den berörda medlemsstaten än betalning av ett penningbelopp.

8. Alla förlikningar enligt denna artikel ska godkännas genom genomförandeakter. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3.

Artikel 15

Förlikning av tvister som gäller behandling som en medlemsstat uteslutande har gett där medlemsstaten vill ingå förlikning

1. Om unionen är svarande i en tvist som uteslutande gäller behandling som en medlemsstat har gett, får den berörda medlemsstaten föreslå förlikning, om

a) den berörda medlemsstaten åtar sig allt potentiellt ekonomiskt ansvar till följd av förlikningen,

b) en förlikning endast är verkställbar gentemot den berörda medlemsstaten, och

c) villkoren för förlikningen är förenliga med unionsrätten.

2. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska inleda samråd för att bedöma en medlemsstats avsikt att få till stånd en förlikning av tvisten.

3. Den berörda medlemsstaten ska delge kommissionen utkastet till förlikning. Kommissionen ska anses ha godtagit utkastet till förlikning, såvida den inte inom 90 dagar från medlemsstatens delgivning av utkastet till förlikning beslutar något annat genom en genomförandeakt som antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 22.2, med motiveringen att utkastet till förlikning inte uppfyller samtliga villkor i punkt 1 i den här artikeln. När utkastet till förlikning har godtagits, ska kommissionen vidta alla åtgärder som krävs för att förlikningen ska bli verkningfull.

Artikel 16

Förlikning vid tvister som gäller behandling som en medlemsstat delvis har gett där den medlemsstaten vill ingå förlikning

1. Om unionen är svarande i en tvist som gäller behandling som en medlemsstat delvis har gett och medlemsstaten anser att det ligger i dess ekonomiska intresse att få till stånd en förlikning, ska den först samråda med kommissionen i enlighet med artikel 6.

2. Om kommissionen och den berörda medlemsstaten samtycker till förlikning, ska den berörda medlemsstaten sträva efter att nå en överenskommelse med kommissionen om de inslag som är nödvändiga i förhandlingarna och genomförandet av förlikningen.

3. Om kommissionen inte ger sitt samtycke till förlikningen, får kommissionen, på grundval av en fullständig, välvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang som har tillhandahållits medlemsstaterna, genom en genomförandeakt besluta att vägra förlikning. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3.

KAPITEL V

BETALNING AV ERSÄTTNING TILL FÖLJD AV EN SLUTLIG SKILJEDOM ELLER FÖRLIKNING

Artikel 17

Tillämpningsområde

Detta kapitel gäller då unionen är svarande i en tvist.

Artikel 18

Förfarande för betalning av ersättning till följd av en skiljedom eller förlikning

1. En kärande som tilldöms ersättning i en slutlig skiljedom till följd av ett avtal får lägga fram en begäran för kommissionen om betalning av den ersättningen. Kommissionen ska betala sådan ersättning, utom i de fall då den berörda medlemsstaten har åtagit sig det ekonomiska ansvaret i enlighet med artikel 12, i vilket fall medlemsstaten ska betala ersättningen.

2. Om en förlikning i enlighet med artikel 13 eller 14 inte fastställs i en skiljedom, får käranden lägga fram en begäran för kommissionen om betalning av förlikningsbeloppet. Kommissionen ska betala beloppet inom den tid som eventuellt fastställs i förlikningen.

Artikel 19

Förfarande vid oenighet om det ekonomiska ansvaret

1. Om unionen är svarande i enlighet med artikel 9 och kommissionen anser att den ersättning som ska betalas enligt skiljedomen eller förlikningen eller de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till helt eller delvis bör betalas av den berörda medlemsstaten på grundval av kriterierna i artikel 3.1, ska förfarandet i punkterna 2–5 i den här artikeln tillämpas.
2. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska omedelbart inleda samråd för att komma överens om den berörda medlemsstatens och i tillämpliga fall unionens ekonomiska ansvar.
3. Kommissionen ska inom tre månader efter att ha mottagit begäran om betalning av den ersättning som fastställs i skiljedomen eller vid förlikningen eller de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till anta ett beslut riktat till den berörda medlemsstaten, där det belopp som medlemsstaten ska betala fastställs. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om ett sådant beslut och den ekonomiska motiveringen till detta.
4. Om den berörda medlemsstaten inte invänder mot kommissionens avgörande inom två månader efter det att det beslut som avses i punkt 3 träder i kraft, ska den berörda medlemsstaten betala in den ersättning som fastställs i skiljedomen eller vid förlikningen, eller för de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till, till unionens budget inom sex månader efter det att kommissionens beslut har trätt i kraft. Den berörda medlemsstaten ska vara skyldig att betala eventuell ränta till den räntesats som är tillämplig på andra skulder till unionens budget.
5. Om den berörda medlemsstaten invänder, och kommissionen inte godtar denna invändning, ska kommissionen senast sex månader efter att ha mottagit medlemsstatens invändning anta ett beslut som kräver att den berörda medlemsstaten betalar tillbaka det belopp som kommissionen har betalat, tillsammans med ränta till den räntesats som är tillämplig på andra skulder till unionens budget.
6. Kommissionens beslut enligt punkterna 3 och 5 ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 20

Förskottsbetalning av kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till

1. Kommissionen får anta ett beslut om att den berörda medlemsstaten måste bidra med förskottsbetalningar till unionens budget för att täcka beräknade eller faktiska kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till. Beslutet om de finansiella bidragen ska vara proportionellt och beakta de kriterier som fastställs i artikel 3.
2. Om skiljedomstolens utslag innebär att unionen får sina kostnader för skiljeförfarandet ersatta och den berörda medlemsstaten har gjort periodiska betalningar för kostnaderna för skiljeförfarandet, ska kommissionen se till att de överförs till den medlemsstat som gjort förskottsbetalningarna, tillsammans med ränta till den räntesats som är tillämplig på andra skulder till unionens budget.

Artikel 21

En medlemsstats betalning

En medlemsstats återbetalning eller betalning till unionens budget för att täcka belopp som ska betalas till följd av skiljedom eller förlikning eller kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till, inbegripet de kostnader som avses i artikel 20.1 i denna förordning, ska betraktas som interna inkomster avsatta för särskilda ändamål i enlighet med artikel 21.4 i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012. De får användas för att täcka utgifter som uppkommer till följd av avtal som har ingåtts i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget med bestämmelser om tvistlösning mellan investerare och stat eller för att fylla på de anslag som ursprungligen tillhandahölls för att täcka belopp som ska betalas till följd av skiljedom eller förlikning eller kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 22

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för investeringsavtal, inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1219/2012 ⁽¹⁾. Kommittén ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.
3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 23

Rapportering och översyn

1. Kommissionen ska med jämna mellanrum lämna en detaljerad rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning. Rapporten ska innehålla all relevant information, inbegripet en förteckning över de anspråk som har gjorts gentemot unionen eller medlemsstaterna, förfaranden och avgöranden i samband därmed samt de ekonomiska konsekvenserna för unionens budget. Den första rapporten ska lämnas senast den 18 september 2019. Därefter ska rapporter lämnas vart tredje år.
2. Kommissionen ska varje år till Europaparlamentet och rådet överlämna en förteckning över begäran om samråd från kärke samt över anspråk och skiljedomsutslag.
3. Kommissionen får tillsammans med den rapport som avses i punkt 1 på grundval av sina slutsatser också lägga fram ett förslag till Europaparlamentet och rådet om ändring av denna förordning.

Artikel 24

Twister inom ramen för avtal som ingåtts före ikraftträdandet av denna förordning

Vid tvister inom ramen för avtal som omfattas av artikel 1 vilka har ingåtts före den 17 september 2014 ska denna förordning enbart tillämpas på tvister där inlämnande av skiljedomsstalan har skett efter den 17 september 2014 och som rör behandling som har getts efter den 17 september 2014.

Artikel 25

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 23 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

S. GOZI

Ordförande

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1219/2012 av den 12 december 2012 om införande av övergångsordningar för bilaterala investeringsavtal mellan medlemsstater och tredjeland (EUT L 351, 20.12.2012, s. 40).

Gemensamt uttalande från Europaparlamentet, rådet och kommissionen

Antagandet och tillämpningen av denna förordning påverkar inte den befogenhetsfördelning som fastställs genom fördragen och får inte tolkas som unionens utövande av delad befogenhet på områden där unionens befogenhet inte har utövats.
